בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ"ז** ב**מנחם אב**, תשס"ב (**5** ב**אוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[אם אתמול הזכרנו את הקונגרס הציוני שהתקיים בצ'כוסלובקיה], בחודשי האביב בשנת תשכ"ח (1968-5728), ניסה **מנהיגה החדש של צ'כוסלובקיה** (לשעבר), **אלכסנדר דובצ'ק**, להכניס מידה מסויימת של ליברליזציה לאורח-החיים של מדינתו. הוא ביטל צנזורה, שיחרר אסירים מדיניים, וחולל תכנית פעולה שדובר בה על "סוציאליזם אנושי". מאמציו לא התקבלו בעין יפה ע"י פטרונו, ברית המועצות, והחל מהלך ממושך של מו"ם בין השניים למשך מספר שבועות. כל זה לכיסוי ההתארגנות מצידה של "הדב הגדול" (=ברה"מ) לקראת צעד צבאי. **והלילה, אור ל-כ"ז באב, פלשו כוחות ברית וארשה לצ'כוסלובקיה**, ושמו קץ למשטרו של דובצ'ק ולרוח הליברלית במדינה.
היהודים כמובן ניצלו את הזדמנות ה"חלון הפתוח" וחלקם נמלטו משם. ביניהם הגיע לעירנו, עיר האבות, באר-שבע, מי שהיה לימים רבה הראשי שלה, **הרב אליה כ"ץ** שליט"א.

~~~

בימים אלה, לפני שניפרד מחודש אב, ברצוני להביא לידיעתנו את הדברים הבאים של **אליעזר בן-יהודה**, מתוך זכרונותיו:
ובכן, ביום המר בדברי הימים של ישראל, היום המוכן לפורענות, הוא יום תשעה באב, בישר לי תורגמנו של הפחה כי כל חלומנו על-אודות שיבת היהודים לארץ אבותיהם בטל ומבוטל, כי גזירה מוחלטת יצאה מלפני הדר השולטן בעצמו ובכבודו **לסגור את שערי הארץ לפני כל היהודים מכל תפוצות ישראל**. ואלמלא היו הימים מתנהגים על-פי ההגיון של המעשים הגלויים ומעמד העיניינים הנראים בלבדם [דברי בן-יהודה, לא שלי. העורך], כי אז בוודאי היתה גזירה זו של הדר השולטן שמה קץ לכל אשר יזמו החולמים האחדים באמונה עיוורת.
אבל במהלך דברי הימים, יש מעשים תחתיים נעלמים, שבשעות הגדולות של העמים הם, בכל מה שקטנים הם וקלים למראית עין, הם הם המניעים את אופני המרכבה של המאורעות הכלליים, העליונים.
ובשני מעשים כאלה ענו באותה שעה אלה החולמים על הגזירה של הדר השולטן.
ששה ימים אחרי-כן, ביום חמישה-עשר באב (=ט"ו באב תרמ"ב 1882), נוסדה המושבה הראשונה של היישוב החדש, היא המושבה **ראשון לציון**, ובאותו היום בעצמו, בחדר קטן בפינה חשכה, קרוב למקום המקדש, נולד הילד שבו היה צריך להעשות **הנסיון הראשון של תחיית הלשון העברית בדיבור פה**.
פרטי מעשי ייסוד ראשון-לציון, שהוא היה באמת אבן-היסוד לכל בניין התחיה שלנו, סיפרו בני המושבה בעצמם בספר הזכרון שפירסמו בשנת היובל של 25 שנה לייסוד המושבה. שמות האנשים שהשתתפו במעשה זה יישארו בוודאי לזכר עולם בדברי ימי התחייה שלנו, ובראש כולם – שמו של ז"ד ליבונתין, ראש המוסד הממוני הלאומי שלנו בארצנו (=בנק אפ"ק) מיום היווסדו ועד היום, שאלמלא הוא, שעלה בידו לפתות את דודו להשתתף בסכום גדול למקנה האדמה למושבה, לא נוסדה המושבה באותה שעה; ואילולא נוסדה באותה שעה, מי יודע אם לא היתה השעה נחטפת מלפניהם כולה?
והאם לא אחד מהדברים התמוהים הוא במהלך המאורעות בעולם, שתחילת התחיה האדמתית שלנו, אם ייאות לדבֵּר כך, ותחיה הלשונית שלנו נזדמנו יחד, ביום אחד, כמעט בשעה אחת? ביום שנוסדה על אדמת האבות המושבה הראשונה של העם, שהחליט לשוב לארץ האבות, בו

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ"ז** ב**מנחם אב**, תשס"ב (**5** ב**אוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביום נולד הילד, שנועד להיות הראשון לילדי העם, שישוב לדבר בלשון האבות.
[זכרונות ארץ-ישראל]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל